

POSTANOWIENIE

Dnia 1 marca 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Myszka

w sprawie z powództwa J. K.

przeciwko C. w S.

o ustalenie istnienia stosunku pracy,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń

Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 1 marca 2017 r.,

skargi kasacyjnej powoda od wyroku Sądu Okręgowego w J.

z dnia 16 października 2015 r., sygn. akt VII Pa (...),

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania oraz
oddala wniosek radcy prawnego K. G. C. o przyznanie jej
kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu
skarżącemu w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w J. VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych wyrokiem z 16 października 2015 r. oddalił skargę powoda J. K. o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego – Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w J. z dnia 20 kwietnia 2011 r. oddalającym apelację powoda w sprawie przeciwko pozwanemu C. w S. o ustalenie istnienia stosunku pracy.

Jako podstawę skargi do wznowienia postępowania powód wskazał art. 403 k.p.c. twierdząc, że w dniu 23 lutego 2012 r. wykrył nowe okoliczności faktyczne i środki dowodowe, które przeczą tezom i twierdzeniom stanowiącym podstawę

wydanych w sprawie wyroków. Podał, że u niego w domu, I. Ł. po zapoznaniu się z protokołami z tej sprawy, w obecności świadków W. K. i R. N. zaprzeczył słowom R. B. i twierdzeniom, na których Sądy oparły swoje wyroki i postanowienie.

Tymczasem według Sądu Okręgowego powód nie wskazał żadnych nowości faktycznych ani takich dowodów, z których nie mógł skorzystać w poprzednim postępowaniu, a które mogłyby mieć wpływ na zaskarżony osąd sprawy. Z uzasadnienia wyroku z dnia 20 kwietnia 2011 r. wynika, że oceniając apelację powoda Sąd oparł się przede wszystkim na bezspornych ustaleniach wynikających z ustalonego ciągu zdarzeń, w tym z zachowań i twierdzeń samego powoda, który przyjął propozycję zatrudnienia w Funduszu [...] w W., w którym podjął pracę. Tym samym, wobec niemożliwości świadczenia pracy jednocześnie u dwóch pracodawców w takim samym rozmiarze czasu pracy oraz niewykazania przez powoda, że otrzymał na czas wykonywania pracy u innego pracodawcy urlop bezpłatny lub „delegację”, należało przyjąć, że jego stosunek pracy ze stroną pozwaną został zakończony. Okoliczności, na które powołuje się powód, jakoby został zwolniony z pracy podstępnie były brane pod rozagę przy orzekaniu przez Sądy obu instancji. W postępowaniu apelacyjnym poddano analizie całość zarzutów powoda, w tym również odnoszących się do sprzeczności w zeznaniach świadków. Sąd drugiej oparł się na faktach i wynikających z nich następstwach, takich jak nawiązanie umowy o pracę z innym pracodawcą w czasie zatrudnienia u pozwanego, nieudzielenie powodowi urlopu bezpłatnego przez pozwanego, co wykluczało obiektywne możliwości świadczenia pracy u obu pracodawców równocześnie. Te okoliczności potwierdzały wolę obu stron zakończenia łączącego je stosunku pracy.

W skardze kasacyjnej powód zarzucił naruszenie art. 224 § 1 w związku z art. 412 § 1 k.p.c. wskutek „nierozpoznania przez Sąd Okręgowy w J. - rozpoznający skargę o wznowienie postępowania wszystkich zarzutów oraz podstaw stanowiących uzasadnienie zmiany dotychczas zapadłych w sprawie orzeczeń”. We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazał na jej oczywistą zasadność ze względu na „nieprzeprowadzenie dowodów koniecznych do przeprowadzenia z punktu widzenia zasygnalizowanych wątpliwości i

nieprawidłowości - w toku poprzednich instancji, przy czym bezkrytycznie przyjęcie stanowiska poprzedzających składów orzekających”.

Skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania oraz o zasądzenie od Skarbu Państwa na rzecz ustanowionego z urzędu pełnomocnika kosztów nieopłaconej pomocy prawnej – zastępstwa procesowego według norm przepisanych za postępowanie wywołane wniesieniem skargi.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Wadliwie skonstruowana skarga kasacyjna, która została oparta na ograniczonych do zarzutów naruszenia art. 224 § 1 w związku z art. 412 § 1 k.p.c. podstawach kasacyjnego zaskarżenia oraz na ewidentnie chybionym wniosku o jej rzekomej oczywistej zasadności nie zasługiwała na przyjęcie do rozpoznania. Wedle autorki skargi kasacyjnej, „podstawowym zarzutem oraz okolicznością rodzącą sprzeciw powoda na każdym etapie było kwestionowanie właśnie ustaleń faktycznych, stanowiących podstawę dotychczas zapadłych wyroków”. Tymczasem zarzuty dotyczące ustalenia faktów lub oceny dowodów nie mogą być podstawą skargi kasacyjnej (art. 398³ § 3 k.p.c.). Ponadto w postępowaniu kasacyjnym nie jest dopuszczalne powoływanie nowych faktów i dowodów (art. 398¹³ § 2 k.p.c.). Nieuwzględnienie ewentualnych wniosków o ponowne przesłuchanie niektórych świadków lub o przeprowadzenie innych uzupełniających dowodów wymagałoby postawienia adekwatnych proceduralnych zarzutów kasacyjnych, np. naruszenia art. 217 i art. 232 w związku z art. 391 k.p.c. oraz wykazania, że takie potencjalne wady procedowania mogły mieć istotny wpływ na wynik sprawy. Kwestionowanie ustaleń faktycznych lub oceny dowodów na podłożu wniosku skargi o jej rzekomo oczywistej zasadności, która powinna być widoczna od razu (*prima facie*) i bez potrzeby dokonywania ponownej lub wnikliwej analizy zebranego lub postulowanego do uzupełnienia materiału dowodowego, nie stanowi takiej okoliczności uzasadniającej przyjęcie skargi do merytorycznego rozpoznania już dlatego, że wymagałoby to ponowienia dowodów z przesłuchania świadków, którzy „rzuciliby inne światło na zebrany dotychczas materiał dowodowy” lub

uzupełnienia ustaleń faktycznych oraz dokonania ich ponownej oceny jurysdykcyjnej, czemu co do zasady sprzeciwiają się dyspozycje art. 398³ § 3 k.p.c. Sąd Najwyższy nie ma podstaw prawnych ani procesowych możliwości weryfikacji kontestowanego w „piśmie uzupełniającym do skargi” postanowienia najwyższej instancji sądowej z dnia 15 grudnia 2011 r., II PK 217/11, o odmowie przyjęcia poprzedniej skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Ponadto w przedmiotowej skardze kasacyjnej zabrakło przede wszystkim konstrukcyjnego zarzutu naruszenia podstawy zaskarżonego wyroku, w którym Sąd drugiej instancji zanegował wskazane przez skarżącego okoliczności i podstawę wznowienia z art. 403 § 2 k.p.c. Przepis ten w ogóle nie był wymieniony jako postawa kasacyjnego zaskarżenia, przeto Sąd Najwyższy nie miał obowiązku ani nawet procesowych możliwości dokonywania jakiegokolwiek weryfikacji tego niezaskarżonego zakresu wyrokowania.

Powyższe okoliczności sprawiały, że poddana przedsądowi skarga kasacyjna nie tylko nie była oczywiście zasadna, ale przeciwnie okazała się ewidentnie ułomna, bezpodstawna i bezzasadna, przeto Sąd Najwyższy postanowił jak w sentencji na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., oddalając wniosek ustanowionej z urzędu pełnomocnik procesowej skarżącego o przyznanie jej kosztów nieopłaconej pomocy prawnej za sporządzenie skargi kasacyjnej sprzecznej z wymaganiami profesjonalizmu prawniczego (por. utrwaloną w tym względzie judykaturę w postanowieniach Sądu Najwyższego z: 12 lutego 1999 r., II CKN 341/98, OSNC 1999 nr 6, poz. 123 lub 6 czerwca 2014 r., IV CSK 228/14, LEX nr 1498497).